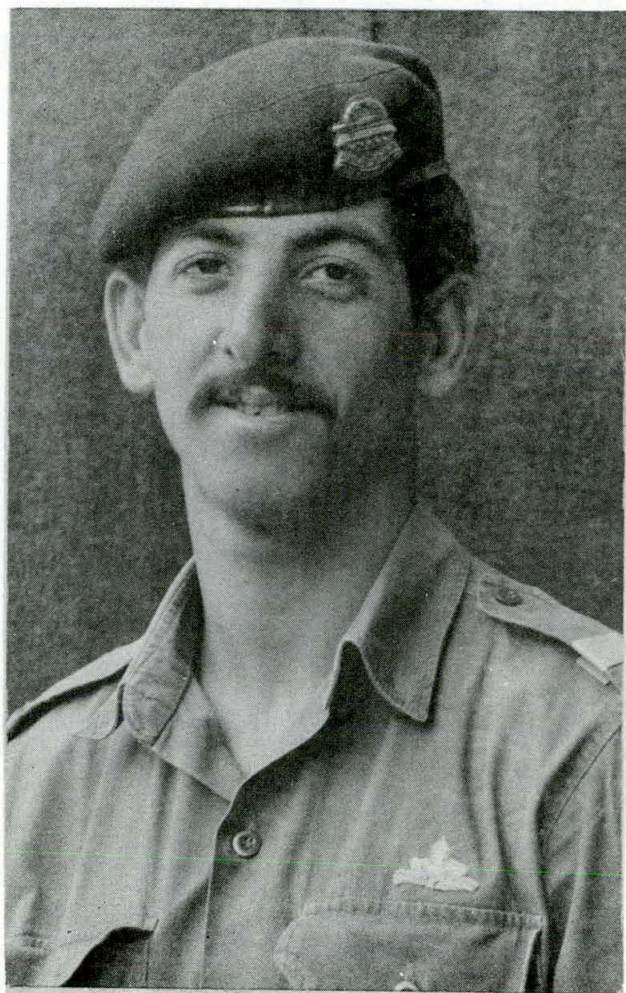

אבי
מסיירת שריון
ז"ל
לוחם דתי
ומתקן צעיר

אבי מסירות שריון ז"ל

אברהם בן-יצחק ועליזה הרוש ז"ל.

חלפו שנתיים, ועדיין ממאן הלב להאמין וממאנת היד לכתוב עליך בלשון עבר, כי דמותך איננה משה מנגד עינינו, זכורני את פגישתי הראשונה אתך, בקרתי במרכז הנוער "תקותנו" קרית-היובל בירושלים בשעות הפעילות, והצצתי לאחד החדרים לתומי חשבתי שאין בחדר איש מחמת השקט להפתעתי גיליתי כ-100 חניכים יושבים קשובים ונפעמים, ומולט אתה בקול ענוג ורך מספר על דרכו המוסרית של האדם, ואכן היתה סיבה לדבקותם של החניכים, דבריו יצאו מן הלב ונכנסו ללב חניכיו ידעו כי מה שפיו מפיק זהה לרחשי לבך ההית להם להם לדוגמא אישית בהתנהגותך, הנוער שטיפלת בו חש כי אתה משמש לו כאב כאם וכחבר, לבך היה פתוח בכל עת לכל משאלה ולכל פניה, להושיט סעד ועזרה מסירותך לענין חינוך הנוער היתה ללא לאת, כאב לנו כאשר התגייסת לצ.ה.ל., אולם ידענו כי גם בשרותך הצבאי תהיה דוגמא ומופת לאחיות חברים ולקדוש שם שמים אברהם! נקראת ובאמת הצטיינת בסגולתו המיוחדת של אברהם אבינו, אשר התמודד יחיד בסביבתו האלילית ויכול לה בעוד דורו היה שטוף בחומר וגשמיות, האמין אברהם אבינו בכוח עליון, בקב"ה כמנהיג העולם, בהתנהגותך ופעילותך הוכחת כי אדם המאמין בצדקת דרכו גובר על כל המכשולים ואין חשיבות לסביבה בה הוא נמצא, ומהווה עמוד אור לאלה הזקוקים לכך, כבוד הצער והיגון מאז נפרדת מאתנו לעד, בשחר נעוריו והשארת את הוריו שכולים ואת חניכיו יתומים, לידתך היתה עם לידת מדינת ישראל ואת חייו מסרת בשרותך להגנת המדינה כל אלה אשר הכירוך בעבודתך ובשרותך הצבאי לא ישכחוך לעולם.

מאות הנערים שזכו להדרכתך המסורה והטהורה יהי מליצי יושר עליך לפני כסא הכבוד.

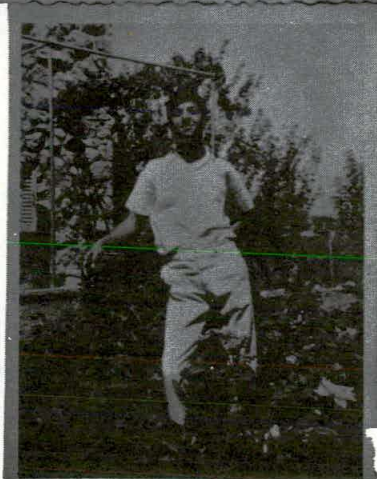
הרב א. תורן

מנהל כללי

"קרן ילדנו-מרכזי נוער תקותנו".

שמעתי בדרך אגב אודות התכנית לפרסם חוברת לזכרו של בנכס. אבי הרוש ז"ל הנושא נודע לי דרך מר יחזקאל פרנקל מקיבוץ בית-אלפא, הואיל ואבי ז"ל שירת תחת פיקודי והכרתיו היטב אני רואה חובה לעצמי להעלות על הכתב מספר מילים אודותיו, אברהם הרוש ז"ל הגיע ליחידתי עם קבוצת נערים נוספים בוגרי סימינר ביחידה שירתו חיילים רק על בסיס התנדבות לאחר שהקבוצה קיבלה הסבר על העומד בפניהם בעת השירות ביחידה הודיעו רבים על כוונתם לעבור ליחידה אחרת אבי ז"ל היה בין הבודדים אשר רצה בכל מאודו לשרת את צה"ל בתנאים קשים ואכן בשל רצונו זה התקבל ליחידה, אני זוכר את אבי ז"ל כבחור חרוץ ומסור, ולא פלא שהוא התאקלט יפה ומהר ביחידה כבוד מיוחד רחשתי כלפיו בכך שעל אף סדר היום הגדוש והאימונים המפרכים שהוא עבר ידע גם למצוא את העת לירוק באמונתו ובדתו ולא אחת ראיתיו מתפלל בזמן ההפסקות הקצרות בין אימון לאימון, אבי ז"ל ידוע היה ביחידה כאיש הרוח וכאיש המעש כאחד, הוא הוכיח תבונה רבה ובעת שיחות חברתיות היה שופע רעיונות מקוריים וענייניים, ויחד עם זאת ידע את תורת השדאות על בוריה, הוא ידע לתפעל את כלי הנשק שהופקדו בידיו בצורה פשוטה ויעילה הוא שקד על העלאת ושמירת הכושר הגופני, צער רב פקד אותנו עם קבלת הידיעה המצערת והמכאיבה והאמנו וידענו שיחלפו מספר ימים ואבי יחזור אל השורות ומשיך להשרות אווירה נעימה וחברית בסביבתו, הוכנו בהלם! כאשר נודע לנו על האסון שפקד אותנו הידיעה המרה הגיעה אלינו בעת אחד התמרונים בלב סיני חבריו ומפקדיו סרבו להאמין עם אימות הידיעה הפך ההלם לבכי חנוק בגרונות כל החיילים שעבדו במחיצתו.

עם פטירתו של אבי ז"ל איבד צה"ל בכלל והיחידה בפרט חייל מעולה שזכרו לא נשכח מחבריו ומפקדיו.

אברהם הרוש ז"ל - מחנך צעיר ולוחם דתי

בוגר בית המדרש הממלכתי הדתי ע"ש רא"מ

ליפשיץ ירושלים.

אברהם ז"ל בן-יצחק הרוש היה מבחירי תלמידיו ובוגריו, שש שנים
עבד עבודה נאמנה בבית מדרשו, תחילה ארבע שנים שלמדן בבית הספר
התיכוני שליד בית המדרש עד להשגת תעודת בגרות, ואחרי כן שנתיים
בהכשירו עצמו לתפקיד מחנך בישראל עד שהוסמך בקיץ תשכ"ח למורה
בבית המדרש הממלכתי הדתי למורים ע"ש רא"מ ליפשיץ בירושלים. ובהיותו
מצויין בתורה שקדן בלימוד וכשר לכל פעולה בחינוך אושר להמשיך לימודים
אחרי השגת תעודת ההוראה לשנת לימודים שלישית לשש הכתרתו למורה מוסמך
בכיר, אולם הוא באחד ומי ישיבנו, עת צרה ליעקב וממנה ניוושע ובמה?
בבחורי ישראל אשר יעמדו על המשמר ויילחמו נגד אויב הנדול לאין שיעור
במספר חייליו ובאמצעי הלחימה והוא עם חבריו החליט לצאת אל המסוכנת
שבכל החזיתות שעה שהתנהלו בה קרבות אכזריים שהאויב קראם "מלחמת-
החשה", אך לאברהם ז"ל ולחבריו היתה זאת מלחמת חישול, חישול הגוף
והרוח עד מהרה נעשה חייל למופת תמיד נכון להיות ראשון ליוצאים בכל
משימה קשה ורבת סיכונים אך התחשלותו הגופנית לא מיעטה במאומה את
רוחניותו אברהם נתחזק עוד באמונתו ובתורתו בקיום מצוות ובעיון תפילה
כי יציאתו למגן לאומה הרי היא בעיניו מצווה אך מחזקת אותו לדקדק בכל
שאר המצוות, כבר חלפו כשנתיים מיום שנלקח מאתנו ונקפדו חיינו הצעירים

בעצם מילוי תפקידו הנעלה בזה"ל. ועדיין תוהה אני, מאין באו לו כוחות נפש
אלה? כי אברהם ז"ל מעולה היה בענוותו ורק מעטים שיידמו אליו במדתו זו
ובטהרתו ללא רבב אוהב צדקות וחסד וזאת כל חסדו גומל בסתר מעולם לא התייחר
ולא חשב זכות לעצמו על מעשיו הטובים שפזרם בכל אשר הלך, בבית ובחוץ, בין
חבריו ובני משפחתו ובקרב ילדי ישראל שראה בהם בני טיפוחיו גם כשלא נקרא
על ידי אחרים אלא ליבו נדבו לעזרתם כל שכן כשהוא מצווה ועושה במועדון
שהיה מופקד עליו וכך היתה דרכו: ראשית חכמה לעזור לזולתך הזמינס אליו בכל
שעה לביתו לימדם חינוך אין כסף עודד רוחם לאמר "כיום אינך יודע, מחר
תיטיב לדעת תוסיף חכמה, תהיה בין המצויינים".

מעולם לא השיב ריקם פני מבקש לעזורו והעניק ממעינות חכמתו ובינתו בלא
תמורה, וכך נעשה חדרו "בית תלמיד" לילדי השכונה ובערבים בית ועד לחבריו
והעזרה במעשה סיגלתו להעשות מדריך רוחני לנערים קטנים וכגדולים, כשכל
מגמתו להכניסם תחת כנפי השכינה ולקרנם לעבודת ה'. "הכבר התפללת? שאלם,
ואל תשכח להניח תפילין!" וכולם כולם משכם לבית הרוש לתפילה, ידידות נפשו
לחברים לא היתה לה גבול בנוכחותו בטלו כל המחיצות חברים כל ישראל ונעשו
חברה אחת, בני כל העדות מקורבים אליו ואין עוד הפרש בין יוצאי מערב
ומזרח, אשכנזים ובני שבטי ישראל האחרים, כך נהג בסימינר וכך נהג בצבא
הוגד לנו שפעם כשהגיעו לו שתי חבילות מביתו ערב יום כיפורים היה קרא
לחבריו לאמור: "קחו לכם הכל ולי הניחו את המכתב" והפליג על מצוות עשה
"ואהבת לרעך כמוך". לעולם נתן יותר משבקש לעצמו ואולם לקבל מאחרים לא
נאות, כי שונא מתנות היה וכשמצא בעל מכונית את אברהם חייל משתרך בדרכו

ברגליו ולקחו עד לביתו ברכבו לא הניח ממנו והפציר בו לקחת תמורת הנסיעה לא שעה להפצרות אמו שבקשה לתת בידו מעות ככל שחזר לשרותו בצבא: "הרי אין חסר לי מאומה שם אמר בגדים ואוכל וגם כסף כדי צרכי" והצניע בכל הליכותיו מסתפק במועט, רק בהוצאותיו על ספרים לא קימץ ורכש עוד ללמוד מהם תורה, לא היתה בעיניו שעה מאוחרת לשבת רכון על התורה ועל המדע ללמוד ולהוסיף דעת, פעמים שהשכים אביו לעבודה ואברהם עדיין שוקד על תורתו שקט היה, לא ידע להבליט עצמו, אבל רוחו היתה טובה עליו עליצות מלאה את ליבו ושמחה וחיבה השכין בין חניכיו למועדון ובין חבריו לכיתה. רואה אני אותו לנגד עיני יורד מן הקטנוע נכנס לבית המדרש כל הליכותיו הליכות בקודש יושב להאזין לשעור בכבוד ראש שותה בצמא רבה תורת מוריו בא בצנעה ויוצא בשובה ונחת ואינו חובע רק שואל ושמה בחלקו להיות בין יושבי בית מדרשו, ולאחר שעזבנו מתבונן אני בתמונתו: חייל ישראל, לבוש בגדי השרד, בגדי הקודש, על ראשו כפה סרוגה, הגיגיו ללבו פנימה, עיניו מופנות למרחקים כאומר שיודע הוא כי יוצא לשליחות ארוכה וקשה. כל החיים נחשבו לו שליחות לעשות למען העם והמשפחה, מהדר במצוות כבוד אב ואם לאין קץ. צעיר היה שלא זכינו כי ימלאו ימיו אך יודע בכל עת מה חובתו בעולמו "לקדשו לכהנו לי". ידיעה זו בשליחותו ראויה להיקרא כהונה בקדושה וטהרה. תמיד נכון למסור עצמו את כל נפשו, עדים היינו כי בכל שנותיו טהור היה ויודעים כי נשמתו יצאה בטהרה.

תהא נפשו צרורה בצרור החיים

אליעזר פינצ'ובר

מנהל בית-המדרש הממלכתי הדתי

למורים ע"ש רא"מ ליפשיץ.

לכבוד משפחת הרוש!

למרות שלא זמן רב ביותר הייתי מפקדו הישיר של בנכם, אגב תמיד קראנו לו ביחידה בשם המשפחה הרוש ולא בשמו הפרטי כך שהוא נשאר אצלי בשם זה. הוא אחד מאותם בני-אדם שנשארים בזכרוני. הרוש היה מיוחד, הוא בא ליחידה קרבית ממדרגה ראשונה, יחידה בה העבודה של כולם היתה קשה ובמתח בטחוני נפשי ומשמעתי רב. הרוש תמיד הצטייר בעיני כאילו השרות ביחידה היה כרוך בשבילו במאמץ רב, הן מאמץ פיזי רב והן מתח רב. בכל אותם אימונים ופעילות שהייתי יחד איתו תמיד היה יוצא ומעולם לא רטן או התאונן על תנאים לא נוחים על קושי למרות שהקשיים היו מרובים ולמרות שהיו אחרים חזקים ממנו מבחינה פיזית שרטנו והתאוננו אף שבשבילם היה הדבר קל בהרבה מאשר עבורו. הוא היה משובץ במחלקתי שהיתה מחלקה של חיילים וותיקים שרובם הגדול היו יותר זמן ממנו בשרות והיו מורגלים יותר בקשיים ובתנאים, אך הוא תמיד היה יחד עם כולנו הוא היה בצוות ג'יפ יחד עם עוד שני חברים שאחד מהם גם הוא נפל בזמן השירות. הרוש היה סייר-קשר. היום זכור לי, היה לו מקלעון (שהוא כלי נשק גדול כבד ומסובך יחסית) ובכל מקום שהיו הולכים, בכל אימון או פעילות מבצעית תמיד סחב את המקלעון הכבד עם המחסניות הרבות, אך מעולם לא שמעתי ממנו בקשה שיחליפוהו או שיקלו עליו. כזה היה סגור בחוץ עצמו, ושקט אד תמיד מבצע בשלמות כל המוטל עליו למרות הקשיים והמאמץ הרב. הרוש היה מעורה בחיי היחידה והמחלקה. תמיד היה עם כל החברה והשחדל בשבילם וכזה גם נשאר בזכרוני, אחד מאתנו

בכל.

משפחה יקרה, כידוע לא המלים הנכתבות הן החשובות, ובאמת אינני יודע
מה נשאר לומר למשפחה שכולה, אך רוצה אני שתדעו שבזכרוני, ובטוחני
שגם בזכרוני של כל חבריו לשרות, נשאר הרוש קיים, חברים ובני-אדם
אינם נשכחים בנקל ובעיקר כשיחסי הרעות וההערכה ההדדית נרקמים בתנאים
כמו אלה שאנו עבדנו בהם. שם לומדים לראות ולהכיר מי הוא אדם באמת
המוכן לעשות במצבים קשים למען חבריו וארוש היה אחד מאלה.
אני מקוה שהמעט שסיפרתי מהידוע לי יעזור בכתיבת הביאוגרפיה של אבי
ובהנצחת שמו בינינו.
אם יש דבר נוסף כלשהו שיכולתי לעזור בו עכשיו או בעתיד אנא פנו אלי
ואשחזל כמיטב יכולתי.

ג'ורא מגיד

אברהם הרוש ז"ל

קשה להסתגל למחשבה ולחיות עם העובדה כי אברהם
היקר איננו עוד איתנו. בעולם אשר כה אהב,
בלבי חשבתי לבטח שלאחר שרותו בצ.ה.ל. יוסיף לבקר את
המוסד בו התחנך ובו קיבל את יסודות היהדות, לא
רק לעצמו אלא גם כדי ללמד אחרים. אך העובדה היא
מצערת ואברהם שכה הבטיח לעתיד, מנוחתו עדן.

אם אני מעלה במחשבתי את קלסתר פניו, הרי תמיד בת
צחוק מכסה אותם. העלם המחייך-דמות זו נשארת חקוקה
בקרבי וכך אני רואה אותו כאשר אני חושב עליו.
למדתי גאוגרפיה. מקצוע בו נחשף לפנינו העולם ביופיו,
בגודלו ובמעשיו של בורא שמים וארץ. החוקים השונים
העולים בטבע, בעיצוב הנוף באקלים וכו'. ומאידך
האנוש החי בעולם והמתאים את עצמו לחוקי הטבע.
מה הרבה אברהם לשאול, להתעניין כל פרט כאילו
הרגיש שימיו קצובים לו, לא יאריכו. על כן אולי
שאף להרבות ולדעת כל האפשר על העולם אשר הכירו רק
מן הלימוד העיוני אך לא הפסיק לטייל בו ולראותו
ראייה מוחשית.

עובדה אחרת העשויה להראות את אצילותו של אברהם, היא דבקתו במטרה. זוכר אני, כי היה חבר מערכת עיתון התלמידים של בית המדרש למורים. כמה מאמץ השקיע בהוצאתו. הוא בקשני ולא נלאה להזכיר לי, כי עלי לכתוב לעיתון אף לא נמנע בהפצת העיתון על אף לגלוג של חברים. אברהם לא הסכים להשתחרר משעורים בגאוגרפיה שכה אהב, כדי שיוכל להקדיש יותר זמן לעיתון של המוסד בו למד, בו הוא האמין, ובו הוא ראה כי יקבל את ייעוד חייו; השקפת העולם היהודית ודרך החינוך לנוער הצעיר.

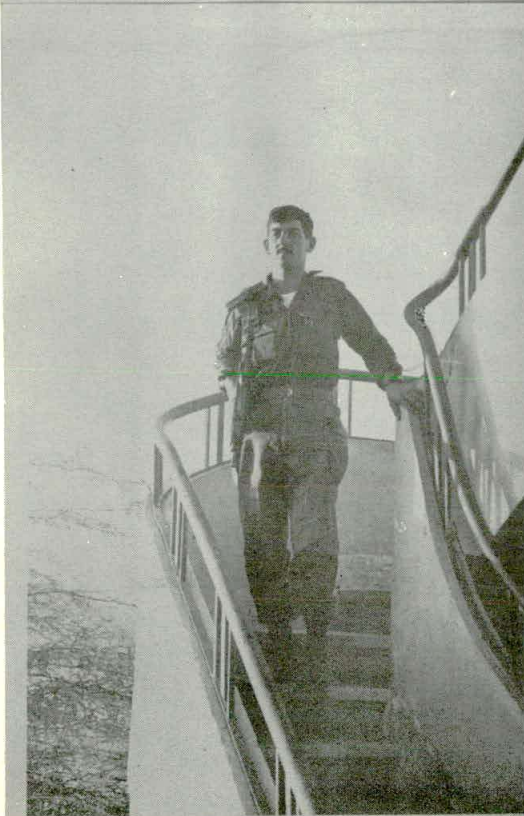
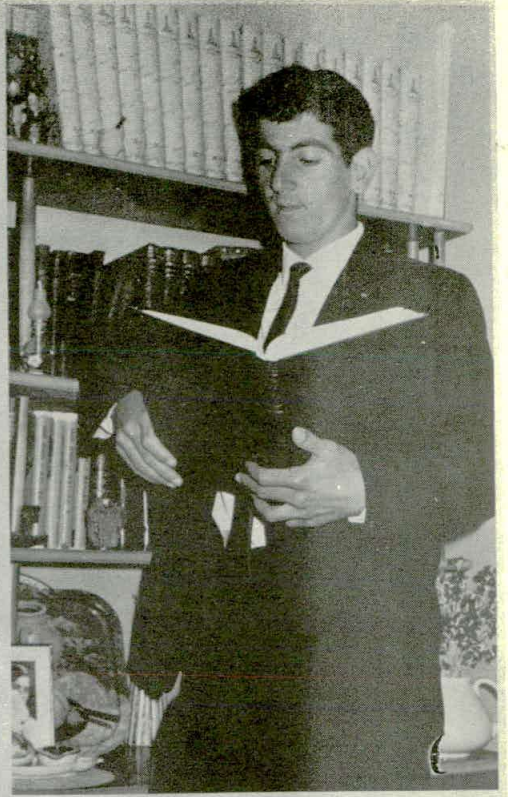
אחר כך פגשתי במדים. איזה אושר היה נסוך על פניו. כאילו הוא נולד מחדש. מה הרבה לספר ולהתלהב על הזכות הגדולה שזכה לשרת בצבא העם. הרבה לספר על פגישותיו עם חברים ללימודים בצבא. בכל הזדמנות בקר את חבריו האחרים שהמשיכו בלימודיהם בכיתה הבכירה של הסמינר. נראה, כי מלחמה פנימית היתה בקרבו האם טוב שהלך לצבא או חבל שלא המשיך בלימודים. הירבה לבקר בשיעורים לגאוגרפיה והוא לבוש מדים. בשיחותי הקצרות אתו בהזדמנויות אלו סיפר לי על תופעות גאוגרפיות שנחקל במקומות ששרת בהם ועד כמה יעלה בידו עכשיו להביך את הטבע והנוף לאור כל אשר שלמד בעבר.

היתה לי הרגשה, כי אחד שיסיים את שירותו, עתיד
הוא לחזור לספסל הלימודים. אך המציאות היא שונה
וקשה להסתגל לה.

חבל אל דאבדין ולא משתכחין

יהיה זכרו ברוך!

דב גינזבורג

קווים לדמותו של אבי ז"ל

חכמינו ז"ל אמרו: "כשהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה, משעזב את העיר פנה הודה, פנה זיוה, פנה הדרה". כל אימת שנקרה לידי מאמר זה נדמה לי שלזכרו של אבי נכתב אני חש כאילו שמו מתנוסס בראשו, אמת היא אם סביבתו משפחתו וחבריו הם בבחינת העיר הרי משעזב את העיר פנה הודה פנה זיוה, פנה הדרה.

לפנינו מציאות שאין להתכחש לה. אבי הותיר חלל עצום בהעדרו כאילו התפרקה החבילה הקשר הופר יחסי החברות ההדוקים בין החברה כאילו נותקו שלא במתכוון איש לא אשם בכך אבל איש אינו מסוגל להפיח רוח חיים, שובבות בצורה באיכות ובשיטה שבה נהג אבי ז"ל, ואם קיימת בעולמנו יתמות שאינה יתמות מהורים, הרי העדרותו של אבי הוכיחה לנו שזוהי יתמות מחבר והאמינו זו יתמות קשה מנשוא, מביכה מאד ומעיקה מאד. אתה חש שנגרם לך עוול ולבך נוטה להשיב בבחינת: "צדיק אתה ה' אך משפטים אדבר אותך מדוע?" והנחומים ממך והלאה והמושג עדוד טמון אי שם בתת-המודע ומתקשה לצוף ולהיפך למושג מן השורה בלכסיקון המילים שבפיך. כשתהום זו נפצת לפניך אתה חייב לאמץ את דברי חז"ל שכאילו על העדרו של אבי נאמרו: "נצחו אראלים את המצוקים ונשבה ארון הקודש", וכשאנו באים לנתח מאמר זה נווכה שכל פרט מהנאמר בו רלוונטי בדיוק קלאסי לטרגדיה שפקדה אותנו. ארון הקודש נשבה משמע שהיתה מלחמה ומאבק עז ובסופן נוצח זה שמחינה אובייקטיבית הכוח אתו והנלחם על חייו נשבה. והמנוצח ארון הקודש

דווקא ארון שבו מונחים ספרי תורה עצם שקדושתו עולמית ואין בידנו
הסמכות להפקיעה, והטרגדיה שפקדה אותנו לא שונה ממשל נפלא זה:
אבי נאבק קשות על חייו לחם באומץ ולא אבה להכנע אף ברגעים הקשים
ביותר ואישיותו המעודנת הנקיה מרבב של סינה שהיחיסותה לחברה
היתה התיחסות של חסד ול "פנים משורת הדין" תואמת להפליא בכל צעד
ושעל את ההגדרה "ארון הקודש". אם כן מדוע נשבה הצדיק והרי הוא
בבחינת ארון הקודש, אך תשובה בצידה של קושיה זו עליה אמרו חז"ל
"מתתו של הצדיק מכפרת על הדור וכביכול יצא הדור נשכר ממיתתו של
הצדיק".

ומוסר השכל אחד ויחיד מתבקש מכך: אם המחיר שאנו משלמים על מעשינו
או מחדלינו בעבודת ה' הוא כה יקר נהרהר בתשובה שרק היא משמשת
תחליף נאות לאבידות כגון אלה.

חברו: יהודה בן-רובין

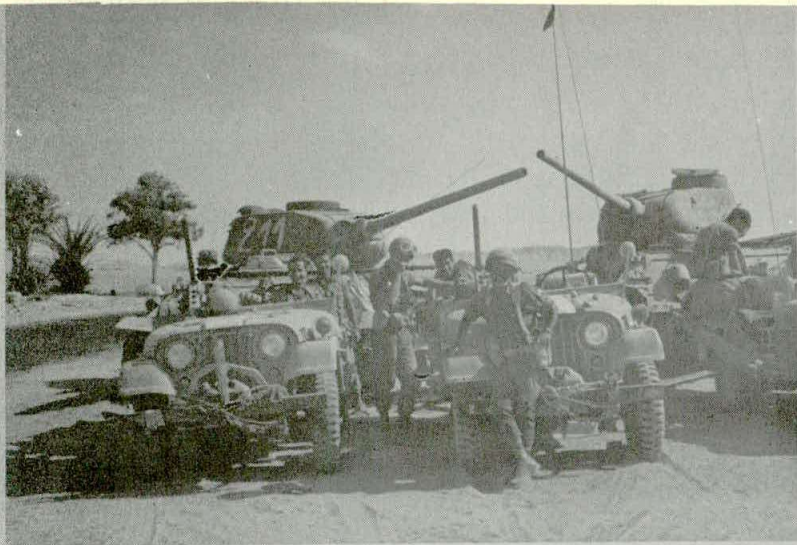
רב"ט אברהם הרוש מהסיירת הודיעו לי בבסיס ולבע לא תפסתי השם הדהד במוחי ומאן לסגת כאילו רצה לאלצני לצאת מהחומה שניסיתי להקים סביב עצמי כל אימת שנשמעו שמות הרוגים בקו התעלה. ולפתע היה הדבר ברור, כה ברור עד לאימה זה חייב להיות אבי, פתאום ראיתיו מחייך לעומתי והחיים קורנים ממנו בלי שים לב להודעה שקבלתי זה עתה. למדתי עם אבי בסמינר ולא אשכח את החיוניות שנבעה ממנו יד היתה לו בכל ארגון מסיבה היה מתרוצץ דואג מנסה לתת את כל כולו להצלחת הערב ערכנו מסיבת יום הולדת בביתו והיתה מוצלחת ביותר משום שתמיד שרתה בהם שמחה שמחה שאבי ולא אחר היה מקורה.

תחביבו העיקרי מלבד הצילום היה הטיול, היתה לו מנטליות אחרת תמיד רצה יותר לראות יותר להנות יותר לאחר מכן התגייסנו לצבא הוא בגר השתנה עורו שזוף ברק המשובה בעיניו היה מהול כעת בקו של רצינות לכל אחד אמר שהוא משרת אי שם אך מתי מעט ידעו שסיירת בסיירת אך הוא לא הרבה לספר על מה שנעשה שם הוא דיבר על רצונו לעבור קורס קצינים כשתרגע החזית מאש התפת אף על פי שידענו כי לגמרי לא קל להיות במקום שבו הוא נמצא לא הראה אפילו ברמז דק שאמנם כך הדבר הרגשנו שאבי מצא את אשר חיפש היה שלם עם עצמו ביטל כלאחר יד את כל הדיבורים על הקשיים אבי עם חיוניותו המדהימה נתן את כל כולו לצה"ל זאת לא היה חייב לספר לנו הרגשנו זאת בבירור קשה לכתוב על אבי שלנו כעל דבר שאיננו כי אם פיזית אבי איננו אתנו הרי בנפשו וברוחו הוא השאיר את חותמו

עלינו והוא אתנו בכל מקום ובכל זמן כאשר אנו בחברה ומשוחחים על אבי
הוא שלנו הוא חי כולו חי בקריאות השמחה שלו ובחיבה שהקריין לכל אבי
חי בדור שמורד שאינו מוכן להשלים עם הגורל של העם היהודי ומרגיש
צורך להילחם על גורל זה עד היום לא נתפט משום שאי אפשר לתפוס וחייבים
אני וכולנו להמשיך... להמשיך את מה שאבי לא זכה להגשים.

יהי זכרו ברוך,

חברו, יעקב ויזל.

באין מילים בפנינו להביע כאב דומם על דל שפתותינו נתקשה להעלות רשמי
 אחווה של ידיד כזה בחיוכו בדיבורו באותה שמחת חייו במקצב של רעות
 עמוקה כאוקינוס שאין לו סוף ידיד שהוא אח יקר נכון להושיט עזרה כאשר
 תדרש, עסוקו הבנת הזולת מדריך שהוא דוגמא לכל מה שנכתב כשקראו לו
 הוא הלך בשרות עמו ומולדתו היה נכון לאין סוף של הקרבה עצמית ברוח
 חלוצית נלהבת מלאה תשוקת עלומין סוחפת בעוצמתה כעין משיכת מכחול
 במגוון הקשת על שירותו כחיין קרבי על גדות התעלה היה גאה כי זה היה
 הקו הראשון. אבי חונך על ברכי האמונה והדת ודרכו לדוגמא לנו, ידיד
 ורע שאמונתו היתה כמעין המתגבר שלא זנח מעולם חובת תפילה וקיום
 מצוות ובמאמץ רוח נשא בזאת סידו האחת אחזה בשלח לא הרפתה השניה ה
 מהתורה ניסה להתמודד בכל פגע ובכל נדרש בעקשנות אך הודרכת אבי. להיכנע
 לגזר האל, אבי, בטוח אני כי שלוה מצאת עתה לנפשך הצעירה והתוססת
 שלא זכתה לרוות צמאונה ממעין החיים אךדרכך הטהורה והמוסרית היא
 שהיתה מטרתך ועשית לכך רבות והיא תלווינו לאורך ימים.

יהי זכרך ברוך

לא תמוש דמותך מלבנו.

יעקב מזרחי.

בע"ה

אבי ז"ל

קורא נכבד!

כל מה שקראת עד עתה על אבי ז"ל וכל מה ששמעת היננו חלק קטן מכלל מעלליו ומעשיו אין אני רואה עצמי איתן מספיק ומוכשר מספיק שאאריך בסיפור אבל היה ברצוני להוסיף על כל מה שנאמר ועל כל מה שייאמר, אבי ז"ל עבד בהדרכה במנ"ת בירושלים מהוך אהבה והשקיע את כל זמנו ומרצו בעבודה זו ברגע זה נזכרתי באחד המפעלים היפים שהקים והוא תחרויות הספורט בין המועדונים דבר שמשך אחוז ניכר של תלמידים למנ"ת והגביר את כוח הרצון בנוער והמתח בין המועדונים לא פסק, התחרויות הוסיפו גוון אחר לעבודה הנערים התלהבו הכירו מועדונים וטברים והחלו להעריך את מהות החברה דבר שאנו מקפידים עליו בהוראה ובהדרכה אני מקווה שירבו כמותו בישראל ושנלמד ממעשיו הטובים.

יהי זכרו ברוך

חברו ללימודים ולעבודה צ'קוטאי ששון

בני יקירי אברהם זצ"ל

שואלת ואומרת במה אפתח את דברי לספר על בני אשר היה הפקדון היקר שהעניק לי האל, היה הוא ורק הוא כפי שחינכתיו וגדלתיו כבני לא מאס בי ולא בשום דבר אחר כל דבר בין שהיה טוב ובין שהיה לא טוב היה מקבל זאת באהבה והיה מורה דרך לכבוד אב ואם בן אציל אביו ויעיל היה אור הבית זרח תמיד ולי היו נוסף לחגי ישראל הרבה הרבה חגים כל רגע ושניה שבני נמצא מול עיני היה לי חג באם פניתי אליו ותקנתי אותו אעפ"י שלא היה צורך לתקנו היה מקבל זאת בהבנה באהבה ובכבוד אם ככל אם היו לי בעיות בסדרי הבית הכלליים ובחיי בכלל אך זה בני יקירי אברהם זצ"ל תמיד במלאך אייל היה מטיב את הכל תמיד דאג לאביו לאמו לאחיו ואחיותיו ולכל מוקיריו אובייקטיבי היה נאמן היה כל הטוב שהיה בו היה אך אני שואלת מדוע אבינו שבשמים מבקש ממני פקדון כה יקר כה טוב כל כך מהר?

תפקידו בבית היה כאב וכאם וכאח תמיד לא סיפר לי על שירותו הצבאי אך היום האחרון והמכוער שבחיי-חיי, גילה לי מה היה בני בצה"ל, לא יאומן כי יסופר ומי מתקין טלפון לאמו במקום להעמידה במתח של מכתבים? ולמרות הטלפון גם מכתבים לא חסרו ממנו הוא בחזית ואנחנו בעורף אך דאגתו רבה לעיניני הבית וחיי משפחתו הוא העריך את דאגת אמו אליו ודאג לי בתור אמו ממש כשם שאם דואגת לבנה יחידה שמחתי היתה כשכולם נמצאו שרויים בשמחה בבריאות ובתקינות.

ועד לרגע האחרון שבחיינו ביקש מכל שומעיו כי ישמרו עלי, תשמרו על
אמא, תשימו לב טוב על אמא, ותדאגו לה היטב.

הטלפון פסק לצלצל מבני יקירי מאי שם המכתבים פסקו מלהגיע אלי

כשבסוף כל מכתב כתוב

שלך אברהם

שלכם אלברט

ידי משתוקקות לארוז חבילות אך חבל שאינן יכולות.

אמא.

הצבי ישראל על-במותיך חלל, איך נפלו גבורים!

מעין תורה גבורה וחכמה הנקרא אברהם

אלוף נפשי ומאור חיי היית והנך לעד. אתה היקר והנערץ

שבאחים. שמך יקר כשמו של העברי הראשון ואבי האומה

אברהם. מדרשותך אברהם למדתי וספגתי דעת

וחכמת חיים. למרות היותך צעיר ממני בהרבה גדול

ממני היית בתורה ובחכמה. ממך למדתי לאהוב וביתר שאת

את הזולת ולשוחח אתם בנועם. רגיל הייתי קורא לך בשם

החיבה אברום, ואין פלא בכך כי דמותך היתה והינה מין

אב-רום אשר ריחפה עלי כל שאר בני הבית

מגבוה. היית והנך הדמות שלא תשכח לעד, דמות אצילית

ומחייכת תמיד לגדול ולקטן גם יחד. תמיד הקדמת להגיד

שלום לזולת וזאת גם לאחר שקדת קידה.

למעשה קדת קידה ואמרת שלום לקטני בני הבית והמשפחה

וזאת היית עושה בחן ובאהבה. ברגע כניסתך לבית נראה

היה כאילו דלקו בו אלף נרות. היית ונהך בעיני ובעיני

אלא שהכרוך אציל, כשר, צדיק, ענו אהוב ומקובל על כל

אחד ואחד. הרבת במצוות בסתר. לא חסכת מאמץ מעצמך כדי

לעזור לילדים מוכי גורל, עשית זאת באהבה שקשה להגדיר

גדולתה.

בריות שהכירוך, מתוך ששוחחת אתם שיחה או שתיים, מעידים

עליך כעל אדם אציל, בעל השקפת עולם רחבה, וחכמה גדולה.

כפי שמעידות השיחות עם קצינים שהכרוך על גדות התעלה
כל תקופת המלחמה שלאחר המלחמה, התנדבת מרצונך הטוב
והחפשי ובהרגשת אחריות ואהבת המולדת לסיוורים המסוכנים
ביותר. עד שקצין צבא תוך הסתכלות בדמותך המחייכת
בצילומים שונים, העיר פעם משפט זה: "שלחנו אותך לשלוש
פעולות סיור עצמאיות והצליח הבחור". ולנו, אף פעם לא
ספרת על ההולך אתך בצבא. תמיד השתדלת להנעים לאמא
ובני הבית השעות הספורות שהיית בא לחופשה בספורים על
רומו של עולם, מבלי לנגוע להעיר על חייך הצבאיים,
עשית זאת כדי לא להדאיגנו, ובפרט כדי לא להדאיג אמא.

יהודי מאמין גדול היית, ואיש חיל, על קיום מצוות
ותפילה, לא ותרת בעד כל הון שבעולם.

אזכיר כאן בקצרה סיפור על כך ששמענו בבית מפי אחד
מחבריך הקרובים לסירת: - בתקופת המלחמה שקראו לה
המצרים, מלחמת התשה, היה בקו אתכם חייל מבית חרדי
מאוד, ומשכונה חרדית, אשר ברגע שהוצב ביחידתכם ולאור
ההרעשות הכבדות של המצרים, וחוסר המנוחה, והעבודה
הקשה, הפסיק להנניח תפילין ולהתפלל בבקר, פשוט נפשית,
נשבר כנראה אצלודבר מה. והנה יום אחד בעלות השחר,
חזרת אברום מסיור לילה וירדת לבונקר, חשבו כולם שאבי
שלהם הולך ישר למיטה לנוח מסיור הלילה, אבל במקום זאת,

משכת ממקומו ארגז חשמישי הקדושה שלך, והתחלה
להתפלל שחרית, באותו רגע אותו חייל חרדי זינק
ממיטתו והחל מחפש את חשמישי הקדושה שלו באומרו:
חברי, לראות אבי בצורה בה הוא מתפלל ולא להתפלל
אי-אפשר, והחל להתפלל לידך ובאותה דבקות כשלך.

הזכרתי בתחילת דבר, שעזרת לילדים מוכי גורל, וקא
פרשתי. אספר על מקרה מני רבים שהייתי עד לו בחדר
בבית. אותו יום הסעת על קטנועך אליך הביתה, ילד
שהתקשה ללכת על רגליו (משותק). העלת אותו לחדרך,
ונגשת בעצמך להכין ולהגיש לו כיבוד. בקשת אז
הסובבים בבית, בעדינות האופיינית לך, כשכולך
מתנצל שלא יכנסו לחדר, כי חרדת לבל יפגע מנכותו
הפיזית. ואחר זאת, ישבת והעברת לו שיעורים לא
כמורה אל תלמידו, אלא כחבר לחברו. ולאחר זאת,
הנעמת לו הישיבה בחדרך השמיעו מעל גבי תקליטים
שירים חסידיים אשר כה אהבת.

ולאחר זאת, הסעת אותו חזרה עד לתוך ביתו, וזאת
לאחר עשיית סיבוב שלם ברחובות העיר כדי לאפשר לו
להזין עיניו להתחמם מעט מאורות ורעש הכרך. כי
מלבד היותך איש רוח ענו, איש רעים ויפה נפש היית
אברום יקירנו

כשלנגד עיניך המשפט אשר כה אהבת: "ואהבת לרעך כמוך"
עוד מעלה נעלה הייתה בך אברום יקר. הלוואת כסף לכל
מבקש מבלי לקבוע זמן להחזרתו. ואם נתבקשת להלוות
סכום נכבד יחסית, עשית זאת באמצעות בנק כשבקשתך
למנהל הבנק היא, לא לגבות ריבית על ההלוואה ולזקוף
זאת מפקדונך הצנוע והאישי. ובכך קיימת הפסוק האומר:
"כספו לא נתן בנשק". וגם לא אשכח הימים הקשים של
המלחמה על התעלה ולאחר העדרות ארוכה מהבית היית
בא לשעות ספורות ואם הגעת לבית, היה זה בשעות ערב
מאוחרות, וגם אז לא היית מתעצל ומאחר והשינה הייתה
ממך והלאה בכל הקשור בקודש, ועד שהמים יתחממו כדי
להתקלח, היית שוקד על ספריך כדי לא להספיד זמן.
ולאחר המקלחת היית מדהים אבא ואמא כשהיית אומר
להם: הולך אני לכותל, וכשהיו מעירים לך שהשעה
אחר-חצות, חושך, ואין תחברה, ואיך וכיצד תגיע
לתוך העיר העתיקה לבד? היית עונה בנועם ובחיוך
הבלתי נשכח כן: הולך אני רגלי לכותל כדי להיות
בזמן עם עמוד השחר לתפילת שחרית ראשונה, **אין** על
מה לדאוג, ובאשר לדאגתכם כיצד אגיע לבד בחושך לתוך
ירושלים שבתוך החומות? אין על מה לדאוג, כי תמיד
סומך אני על הקב"ה, והיית מוסיף, ה' אורי וישעי
ממי אירא? וממי אפחד?

והיו מקרים בהם הגיע אברום הביתה בשעה 2.30

אחר-חצות, והיה מתלבט אם לצלצל בפעמון, או

לנקוש בדלת. כל זאת כדי לא לעורר בשעה כה מאוחרת

בני הבית משנתם, אבל צעדיו למרות היותם שקטים

וגמשים, ונהמת התרמיל והמקלע שעל כתפיו היו כבר

עושים את שלהם. והיה תמיד נמצא מי שהרגיש בבואו,

ואז היו מזנקים ממיטותיהם לקראת הבן היקר

ואולי ההתעוררות מהשינה נגרמה מתוך הרגשה שבלב פנימה

שיקירנו עומד מעבר לדלת (?).

וגם פעם, בשעה מאוחרת בלילה לאחר-חצות, הגיע לחופשה קצרה,

וכדי לא להעיר בני הבית, הכין עצמו לישיבה על המדרגות שליד

דלת הבית, כדי לעבור כך את השעות הנותרות עד לעלות השחר,

אבל הרגיש מי שהרגיש בכך, וסרבנו להאמין שאכן ועד כדי כך

חשבתה אברום לבלות בחדר המדרגות עד לאור הבוקר. רק מתוך

דאגה שלא להפריע בנקישה בדלת לישנים בבית ובפרט שלא להטריד

את אמא בשנתה. כן, זאת עשית אתה אברום, היקר שבאחים.

ועוד מקרה שקרה וסופר לנו על/ידי חבר מחבריו המקורבים.

יום שישי אחד, כשהגיע לחופשת שבת בשעות אחר-הצהריים בשער

ירושלים, ירד מהסעה עם חבריו

ליד שכונת רוממה והתחיל להתקדם במרץ, למרות משקל התרמיל והמקלע
שעל כתפיו. חבריו נפרדו ממנו! כי גוו בקרבת מקום, ונותר עם חבר שגר
באזור מחנה יהודה. חלפו ונעמדו לידו מכוניות שנהגיהם מציעים לו
לעלות לידם כדי להסיעו דחה זאת באדיבותו הרגילה ובדברי תודה.
חברו שאלו מדוע אינך עולה? האם בגלל שאני אתך ולא נעים לך לעזבני
בודד? הרי עוד כמה צעדים מגיע אני הביתה, אבל לך יש דרך די ארוכה
עד הבית ואז ענה שהיות ובעוד כמה רגעים תחול כניסת השבת לא רצה
למצוא עצמו בחוץ רכב מזנוע בעת כניסת השבת, ובכך היה גורם לחילול
שבת. ובגלל הספק אם יגיע לפני כניסת השבת ברכב לבית ואם לא העדיף
לעשות כל הדרך עד הבית רגלי. וכך הגיע מרוממה שבכניסה לעיר ירושלים
עד הבית שבשכונת גונן ח' רגלי מאובק ועמוס ציוד. אבל עם פנים
רעננות ומחייכות כרגיל מאור ואושר.
ענו, עד כדי כך היית אברום יקר, שאפילו כשסיימת לימודיך התיכוניים
ועברת בחינות הבגרות, עברת מספסל בית הספר לספסל הסמינר למורים
מבלי להודיע על כך לבני הבית ובכוחות עצמך.

אפילו לאחר סיום הסמינר והסמכתן למורה, לא הודעת על כך, נודע לנו כל זאת הן מכביך ללימודים ולנשק. ואנו חשבנו כל הזמן שהנך תלמיד הממשיך ללמוד. רק דבר אחד כן הודעת לנו, שהנך עומד להתגייס לצ.ה.ל. אותו צבא העם שכה הערצת ואהבת, כי בעינך היה זה צבא הממלא תפקיד קדוש ונעלה. ועל כך אף אחד לא עמד נגד רצונך עז זה אפילו מנהל הסמינר למורים טאהב אותך והעריך אותך מאד ואשר הגדיר אותך, "מבחירי בוגרנו" ביקש אותך להישאר עוד שנה אחת כדי לקבל הסמכה של מורה בכיר. סרבת בעדינות, ועל כך נודע לנו מפיו לאחרונה בבית. כי אהבת העם, המולדת וצ.ה.ל. עמדו תמיד לנגד עיניך.

אהבת ארץ-ישראל אהבה שקטה לפרשה ולהגדירה ומה שסופר על-ידי חבר ורע לך יעיד על כך. ובשרותך בצ.ה.ל. חבריך לא התפלאו כשבקשת והתנדבת לשרת ביחידה קרבית ומובחרת, ויחד אתך הלכו חבריך כי תמיד רצו להיות במחיצתך ובחברתך. ומאתנו הסתרת הדבר, כדי לא להדאיגנו, נהפוך הוא. ממרחקים אתה זה שדאג לבני הבית! ומכתביך הרבים מעידים על כך. בצבא קבלת יחד עם מספר מחבריך טפסיט להגשה לשם הצטרפות להכנות לקורס קצינים והורגש אצלך שאינך מתלוצץ מכך במיוחד. וענית על כך לאחד ממכיריך ובכל הכנות שאין לך רצון ללכת ולשבת באיזה בית-ספר לקצונה כמה חודשים כשיש לך חברים בתעלה והאש החלה משתוללת שם. והוספת כי רק עכשיו גמרתי מלשבת בבית-ספר (הכוונה לסיום הסמינר) ושאוּלי אם פעם ירגע המצב ברוויים, תחשוב על כך. והערת שאוהב אתה

להיות אם כבר בצבא להיות במצב אופרטיבי תמידי. לכך התנדבת לסיירת
שריון עם שאר חבריך לספסל הסמינר ועברת קורס סיירים לאחר קורס
המכ"ם. ועל אודותיך בסיירת, כתב לנו. על כך רס"ן דוד מגן לאחר
שהשיג כתובתנו בכוחות עצמו. ועד כמה שהבנו ממכתבו, לא הרבה חיילים
אמיצים החזיקו מעמד בסיירת, הרבה נשרו כבר בהתחלת הקורסים
האינטנסיביים, וממך התרשם במיוחד בהגדירו אותך חייל מבצעי שקשה
היום למצוא הרבה כדוגמתך בצ.ה.ל. בכלל, ובסיירת בפרט, זכורה לי
עוד מעלה נוספת שהיתה בך, בכל אופן בבית כי בחברת חבריך וידידיך
היית סובלני במידה שלא תפגע חלילה ברגשותיו של אחד מהם. אבל בבית
אם מישוהו בעל חוש הומור עמד לספר בדיחה, מיד היית עומד על רגליך
כשחיוך רחב על פניך ומתרחק לכיוון ספרייתך באמך סורו ממני. מכך
למדנו לכבד רצונך זה, ונמנעו אלה שחוננו במלאי של בדיחות חסרי כל
תכלית מלהשמיע זאת בנוכחותך.

וכמי שגדל וחונך בבית שומר מסורת ומצוות ובכל הקשור לקיום ושמירת
המצוות היית קיצוני מכולם כשכולך דואג לשפר התנאים והאמצעים עד
כדי כך שפעם בעצמך ומכספך התקנת במטבח בית אבא ואמא זוג מגבות
לבנות לנטילת ידיים כשמגבת אחת מוקפת בפס אדום מיועדת לשימוש
בשעת מאכלים בשריים, והשניה מוקפת בפס כחול ומיועדת לשימוש בשעת
מאכל חלבי. וכן, הנהיותיך לנו הם נר לרגלנו ודבריך אור לנתיבנו.
יהודים טובים וכשרים שהכירוך ואהבוך מאוד, כשמזכירם אותך היום
הם אינם אומרים אברהם, הם אומרים רבי אברהם, כי ידוע היית להם

בסגולותיך וכשהיית בא לחופשה בשבת, לא הססת הרבה, קבלת שבת היתה מקבל בבית הכנסת שבו התפללת בגיל הבר-מצווה, שחרית התפללת בבית כנסת שני, מנחה התפללת בשלישי ובמוצאי שבת וערבית התפללת בבית כנסת רביעי כל זאת מדוע? כי עז רצונך היה להיות בקרב יהודים כשרים רבים שהכירוך בבתי-כנסיותיהם ובאותה הזדמנות ללמוד ולפרש עוד דף של גמרא. וההרגשה מכך היתה שרצית להיות נוכח בכל בית-כנסת בעת ובעונה אחת. כי כל בית כנסת אהבת אהבה עמוקה מאוד. ומי כמוך אברום יקר אוהב מעון ומשכן כבוד ה' בצורה עזה כשלך. בזכותך הבלעדית, זכינו כולנו בבית לדרוך בפעם הראשונה בחיינו, במערת המכפלה, עיר אברהם, יריחו עירו של יהושע בן נון, בריכות המלך שלמה בואך אפרתה - אם ה הבנים רחל אמנו, הר הזיתים, בקיצור כל מקום קדוש לא חסכת מעצמך ארגון ומאמץ, כדי שתאפשר לזולת לבקר בכל מקום קדוש אפשרי כדי לבתייחד בו עם נביאי העם אשר כה אהבת.

נוסף על כל המעשים הנעלים שעשית, תרומה גדולה תרמת בפעילותך הקדושה להצלת קטינים מציפורני המיסיונרים אשר ידם הארוכה בחיטה בכל פינה וסמטה בעיר הקודש. תרמת כל מרצך וזמנך הפנוי במלחמה זו שמוקף היית בחבר ידידי ורעים נאמנים, ואחגנת יחד אתם במסגרת קרן ילדינו שעורי תורה, תרבות ופעילות ספורטיבית. פועלך זה נעם לו מאד לרב תודן הממונה על הקרן מטעם משרד הדתות. בפעולותיך אלו והנשגבות דמותך בלטה במיוחד כמנהיג רוחני עבדת קשה מאוד אז, ארגנת מסיבות חינוכיות לחניכיך הרבים, דאגת לגייס עוד ועוד מדריכים

ומחנכים למטרה זו וכשהתגייסת לצ.ה.ל. בלב כבד נותרו חניכיך הרבים ומעריציך בכל מועדוני הקרן. אבל לא באברום ישכח חניכיו דאג להם אפילו בהיותו בצבא. ובכל חופשה היה רץ לבקרו במועדוניהם כדי לשאול משלומם ולדאוג לחסרונם. אהוב עד כדי כך היה על חניכיו במועדוניהם קרנו ברגע שראוהו חניכיו במדי צ.ה.ל. מתקרב מרחוק אליהם, רצו לקראתו בצעקות שמחה וגיל ובאומרים הנה מורה אבי בא, אבל אברום היה אוסף אותם סביבו באהבה ובהרגשת סיפוק, שהינה תקוותו ומשאלות ליבו לאסוף ככל האפשר נערים רבים מסכנות הרחוב וחוסר המעש ולאחדם תחת קורת מסגרת חנוכית דתית, ומוגנים מציפונייהם של צידי הנפשות וכשאינו שוכח מלהעיר לחניכיו הצעירים בשקט וכממתיק סוד. אל תקראו לי מורה אבי, אני בשבילכם רק אבי. אכן, חסיד וירא שמים גדול היית אברום יקר, וכך תשאר בעיני ובעיני בני הבית לנצח נצחים. כמו כן כבוד גדול הוא לי, להודות שממך למדתי הרבה, תורה פרקים ממשניות וציטטות המגמרא ועוד. אשר כה אהבת לקרוא, לעיין ולפרש, ולחקור. והיום נותרתי וגם שאר בני הבית בודדים ללא אותה משענת רוחנית שהתנשאה מעל ראשנו כולנו. ומה שנותר לי לומר עכשיו מדי יום ביומו שעת תפילת שחרית כשמתקשה אני מלעצור בעד דמעותי מה אהבתי אברום תורתך כל היום היא שיחת כי תמיד אמרתך חיוני בשעות התרופפות הנפש. אשריך אברום, איש צדיק, אשר לא הלכת בעצת רשעים ובדרך חסאים לא עמדת, ובמושב לצים לא ישבת כי אם בתורת ה' חפצת ובתורתו הגית יומם ולילה. אתה עטרת ראשנו, וגאוות משפחתנו אחריו דבקה נפשינו. דמותך האצילית מחמד עינינו

ולייבנו, לנגד עינינו תמיד, לא משה ולא תמוש לעולם. זכרך תמיד
ברוך יהיה בעיני ובעיני בני הבית ובעיני כל אשר הכירוך. צר לנו
עליך אחי, אחי יקירנו עזבתנו מדוכאים לעד. אחיך בן ציון שרגיל
היית קורא בנצח ולך ה' אומר: ומי כמו אברהם ראוי לגור באהליך?
ותכחיר ראשו בעטרת פז. כי היה סמל השלמות המוסרית ומעל לכל צדיק
ענו ואשר בידך הפקיד רוחו אשר אתה עתיד להחזירה לו וכי אתה ה'
שומר אמונים לחסידיך וצדיקים בצל כנפיך יחסיון. אין דורש אני
שתנהג בו בחסד, כי צדיקים אינם זקוקים לחסד, כי אם לצדק. ובצדק:
על שבשפתיו סיפר כל משפטי פיך.

והתועים ומתרחקים מדרכך החזירם למצוותיך, ותמיד דרך אמונה בחר
ומשפטיך שם לנגד עיניו. כאב לו תמיד על עוזבי תורתך ה' וזמרות
היו לו חוקיך בבית מגוריו ובלילה זכר שמך, ותורתך לא שכח. חצות
לילה היה קם להודות לך ה' על משפט צדקך וחוקיך לא שכח, חבר היה ל
לכל יראיך ה'. שקר שנא ותורתך אהב, והללך שבע ביום על משפטי
צדקך, כי ידע, וידעתי, כי צדיק אתה ה' וישר משפטיך.

בן ציון הרוש.

בע"ה אחי אברהם זצ"ל

אם אחחיל לכתוב ולספר עליו לא יספיקו לי כל הדפים שבעולם כי ישנם הרבה תיאורים והמון המון קווים שמאפיינים בחור מיוחד במינו זה . אפתח בדוגמא שאולי תתן את התמונה לחשוב ולפתח את הרעיון איזה אדם מסור טוב וישר וממש אציל בהתנהגותו בספור קטן שזוהי הדוגמא הייתי מוצאי שבת אחד במרפסת ביתינו ואחי ירד מהבית אל הקטנוע שלו שהוא ממחר והוא מביט בי ואמר יוסי רוצה טרמפ השבתי לא אני נוסע בכיוון ההפוך ואני צריך להתלבש וכו' הוא עצר חשב וללא היסוס אעפ"י שמיהר חזר ואמר לי תתלבש ותעשה מה שאתה צריך לאט ואח"כ אסיע אותך למקום חפצך, אני כתבתי דוגמא זאת כדי שאולי תוכלו לצייר את תמונתו ולדמיין את אותו בחור ענק ואציל הוא היה ממש כמו אבא הוא דאג לי ממש עד הפרט הסחרוך למרות כל המעלות שהיו בו היה שפל ענו וצנוע. כשהיה חוזר מהצבא הביתה לחופשה קצרה היינו שואלים אותו איפה אתה נמצא? מה העניינים? היה משיב קצרות קרוב אליכם וחסל ומעביר באופן מאלף לנושא אחר את השאלות הללו הוא היה ממש יקר לנו כי הוא היה שונה מכולנו בטוב לבו מסירותו דרכיו נאמנותו והתנהגותו המופתית מרוב טוב לבו ושאר מעלותיו קשה לי להגדיר טיבו המיוחד. אהבה לכל אדם והרצון לעזור היה דבוק בו מטבעו בחור שקט יעיל אביר בעל אומץ היה למופת ביחידה הקרבית והמוכזרת שבה שירת בצבא והוכחה לכך שמעתי בהספד מפקד חטיבתו ורק מהטפד זה ידעתי מה היה אחי בחזית היה לוחם אמיץ נאמן לצה"ל ולמולדת

ה'יסמוך ידיו עליו
ויהי זכרו הנעלה בגן עדן

אמן. יוסי.

בכל שנות קיומה של ישראל עברו שנים של מלחמות בלבד, היו אלה מלחמות שעלו בדם יקר ובצעירים מלאי מרץ וחיים תוססים.

אני מרגיש את חובתי לספר על אחד הלוחמים הנדירים שאי פעם היו קיימים בצ.ה.ל, זה אחי הגדול והעגול:

אברהם הרוש זצ"ל

אתחיל מדרך פעולתו האזרחית:

אחי אברהם זצ"ל, הינו אחד הבחורים הנדירים שהכרתי אותו מוך מבט אובייקטיבי, רוב זמנו נתן ללימודים עד הגיעו לבית ספר גבוה, ותמיד קצר הצלחות בלימודיו, את זמנו הפנוי היה מנצל לשיקומם של נפגעים נוכחתי בבית לפעמים ומצאתי בחור נכה ועיוור שאחי מלמדו אפילו את רכבו קנה למען יוכל לקחת נפגעים לטיולים, אם משהו היה מתגרה בו הוא לא היה עונה בקשיחות אלא באורך רוח ובהבנה.

את לימודיו סיים כמורה מוסמך, ונוסף לזאת היה מרכז רשת מועדוני "תקוותינו" בירושלים, לאחר שסיים את לימודיו התגייס לצה"ל לשירות סדיר, (אגב יש להזכיר, כי לפני שירותו הסדיר התנדב לשרת בצה"ל על חשבון זמנו כל חופש שהיה בראשיתו).

בתחילת שירותו היה בדיעה ובהחלטה נחושה להתגייס ליחידה קרבית וכך היה הוא התגייס ליחידה קרבית מובחרת (סיירת שריון), אני אישית ממנו לא שמעתי שום סיפור צבאי משום שהוא לא אהב להתפאר בפעולותיו הצבאיות אך חבריו שהיו איתו ספרו על מבצעים ופשיטות וכן סיורים שהיה בהם סיכון גדול בחיים, הוא הראשון צעד קדימה.

מכתבים רבים נמצאים ברשותינו, כולם מתארים את צה"ל כמקום טוב ושבוי יש אוכל טוב ומקום שיש בו שלוה כי כמו שהזכרתי לא רצה לספר דברים צבאיים את המדינה הוא אהב אהבה הנקראת "אהבת מולדת" של ממש, התנהגות שהיתה שרויה בבית ומחוצה לו היתה התנהגות עילאית הוא היה שקט ובעל חוש הומור תמיד

היה עליז ותמיד חיוך היה שרוי על פניו היה בו מן חדוות חיים שקשה להגדירה

באופן ממש, את מימון לימודיו ידע להשיג בכוחות עצמו, למרות שהיה יכול

להשיג זאת על ידי ההורים הוא האמין בפתגם: "איך דבר העומד בפני הרצון".

היו לו המון תוכניות טבות ומגוונות, הוא רצה לבצע זאת בעתיד, ובטוח

אנוכי כי היה מצליח בצורה מסחררת, הודות לפקחיותו הרבה והנדירה.

אך מדוע ושוב מדוע.....?!

האומנם הוא אינו גם איתנו גם כעת כשאחי אינו לידי באופן מוחשי האומנם

הוא אינו!.....?

גם עת כשאחי אינו עמנו באופן מוחשי, אני מרגיש (בצורה רוחנית), כי הוא

נמצא כאן איתנו,

אני משרת בצה"ל ביחידה שהוא רצה שאני אשרת בה כשאני לפעמים מנסה לבצע

משהו מטויים אני מרגיש שמישהו עוצר בעדי ולא פעם קרה לי שראיתי אותו באמצא

הלילה ובאמצע האימונים כשהוא מסביר לי דברים שכיחד עלי לנהוג בהם ואני

ניצלתי פעם ממהו לא נעים וזאת על ידי זאת שאחי זצ"ל ניתגלה אלי בחלום

ערב קודם לכן.

דפים רבים לא יספיקו לי לספר על אחי, אך אולי אתם הקוראים תוכלו

לתת שיפוט מי היה אברהם זצ"ל.

האם לא חבל שהוא איננו איתנו באופן ממשי.

אלוקים יקדם את בוא המשיח

ויחזרו כל אותם בחורים טובים ועליזים...אמן

מאת: יוסי הרוש,

אחיו של אברהם הרוש?

זיכרון עולם לאברהם הרוש בן עליזה ויצחק שמסר את נפשו
לקידוש ה', ולהגנת המולדת והעם.

אברהם אחי היקר, זה שנתיים עברו מאז נלקחת מאתנו טרם עת.
מסרת את חייך הטהורים והקדושים למען עמך ומולדתך, כאבי הגדול לא
ירפא לעולם עד שניראך שוב, אנו שומעים את קול צעדיך בשובך הביתה
מן הצבא, היית נושק לכולם מקטן ועד גדול ובמיוחד לאמא שאותה אהבת
מכל. היית בחור משכיל ונאה שכולם אהבוך וכלם ידעו איך להעריך לך
כבוד. בחור שכמותו לא היה ולא יהיה דומה לו. אהבת לעזור לזולת
בכל זמן בכל תחום ובכל מצב, היית תלמיד מצטיין בכיתתך עזרת תמיד
לחברייך הן בלימודים ובשאר דברים, ולכן היית חביב עליהם. למדתזמן
רב ולעולם לא בקשת מאמא כספים לספרים ומחברות אלא היית בחור
עצמאי מגיל כה צעיר יצאת לעבוד בזמנך הפנוי ובכסף היית מממן וקונה
לך הדברים הרצויים להמשך לימודיך כך שלא אהבת כלל להטריד את הוריך
כולם התרשמו מהתנהגותך ונימוסיך כלפי חברים, אנשים, והורים במיוחד.
תמיד אהבת שלום בית, קיימת את המצווה כבד את אביך ואת אמך במלואה.
בחור קדוש וירא שמים היית, כל זמנך הגיתה בתורה יומם וליל אפילו
בזמן שהיית בא לחופש מהתעלה. וגם היית מבקש ממני רחל, תלכי לסרט
תצאי קצת ממסגרת הבית, אני הייתי הולכת ואתה התנדבת לשמור על
הילדים והיית יושב בצוותא יחד עם חברייך ולמדתם גמרא והייתם שחים
בדיברי תורה, תמיד ביקשת מאתנו, תדאגו לבית יותר מורחב למען

הילדים ושיהיה להם מקום יותר מורווח להכנת שיעוריהם, תמיד לקולך
שמענו כעת קיימנו בקשתך במלואה ואנו מחכים כל רגע ורגע אולי באחד
הימים תשוב אלינו ותוכל לשבת במחיצתנו ולהנות יחד מהבית שתמיד ביקשת
ורק אז תיהיה זו שמחתנו הגדולה ביותר. לא אשכח שתמיד שביקרת אצלנו
הייתי מכינה לך קפה, וכשהיית גומר מלילות אותו הייתי שותה את שארית
הפליטה שנישארה בכוס מרוב אהבה הגדולה אליך, וגם כעת נישארה אהבה
זו בקירבנו כלנו, אשר לא תמוש מאיתנו לעד.

דרורית עוד משחזרת את מילות האהבה אליך "אני אוהבת את דוד אלברט"
היא זוכרת כשהיית בה לחופשה והיית מצייד אותה במתנות ותמיד אהבה
אותך מכל אחד אחר, כל הקר ליפני שיוצאת את פתח הבית מנשקת את תמונתך
ואומרת "תיהיה בריא דוד אלברט מתי כבר תחזור מהצבא" היא מאוד
מיתגעגעת אליך נקווה שיום יבוא ונוכל ליראותך לנגד עינינו כל כך
בחור טוב היית שאי אפשר להאמין שהגורל האכזר בחר דוקא בך היית צעיר
ורענן בן כ"ב (22) אביבים, לידתך הייתה בדיוק עם לידתה של המדינה
אשר כה אהבת לא הספקת להנות מחיי העולם הזה כלל. למדת כל הזמן תורה
קיימת מיצוות עשית מעשים טובים ורק אותך בחר המלך מבין כל הפרחים
היפים אשר לו בגן. תמיד היית עוזר לבני המשפחה בשיעורי הבית ממש
המורים היו נהנים לשמוע תשובות מושלמות שכאלו שעליהם היו מקבלים
הילדים ציונים גבוהים למדי, אני פעם לא סרבתה אפילו לקטן שצריך לחלוק
לו כבוד עמדתה הסברתה בסבלנות ובאיטיות עד שהבין, תמיד סמכנו רק
עליך הן מבחינת לימודים הן מבחינת עזרה הדדית בין איש לרעהו, כעת

שניקטפה עטרת ראשנו אין אנו יודעים איפא ללכת מי לשאול חייבים

היינו את עזרתך.

"אבי" כך היו מכנים אותך החברה בעיר ובצבא, ביחידה המובחרת ששירתת בה אהבו אותך החברה כולם, היית הארי שבחבורה כפי שמתברר היום, כל מבצע קשה שהיה היית מתנדב וחוזר היית שלם כיוון שסומך היית תמיד בקב"ה, והפחד היה ממך והלאה, המפקדים למדו ממך את הדרך ארץ, שאלו בעצותיך, אחראי ומסור היית בתפקידיך המגוונים ותמיד נקראת אמיץ בין חבריך אשר כה העריצוך. אברהם היקר לנו מכל, בצרה גדולה אנו, והמומים אנו לגודל הצער הרב והכאב הגדול שהשארית אחריך, אין אנו יכולים להשלים עם העובדה שלא ניראך יותר אבל עוד יבוא היום שיבוא משיח צדקנו תקום לתחיה עם יתר בחורי ישראל הנקיים מכל רבב ותשוב לאמך המחכה לך בקוצר רוח ובכיליון עיניים ולכל בני משפחתך המצפים לראותך שוב אחרי זמן כה ארוך, אנו מקווים שהאל יהיה בעזרנו וישמע לקול תחנונינו וישלח את כל חיילי צבא הגנה לישראל לבתיהם ולהוריהם. יודו כולם לשמך ונאמר אנו האח האח ראתה ענינו אמן סלע.

תנצב"ה אברהם בר יצחק ועליזה הרוש.

אחותך רחל.

בע"ה

האח, האח, למה עזבתנו?

כך אומרת אחותו דינה, אשר תווי פניה היו צמודים אליו, מי לא היה

נצמד אליו מרוב חיבה!

והאח "אברהם" הוא היה כאב לי והמדריך את חיי והשומר את כבודי בזאת

שהיה קורה לי "רבנית" של הבית בכינוי זה גאה אותי מאוד.

הוא זה שהביא אותי לחיים מאושרים ובזכות האח העניו ובעל ראש אשר

סמוך בו אוצר השכלה והבנה ודרך חיים, לא היה חסר לי מאומה כל אשר

רציתי השגתיו ללא מאמצים כי היה מי שדאג לי ומנע ממני טרחות והוא

זה "אברהם, אחי יקירי".

כאשר הייתי שומעת את צלצול הפעמון בדלת הבית בשעה 4 לפנות בוקר,

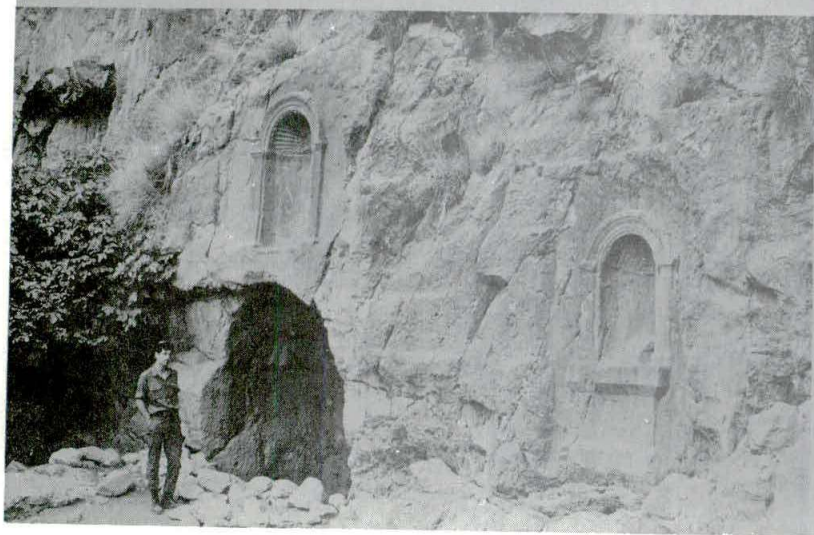
במרץ רב הייתי ובשמחה רבה פותחת את הדלת והייתי יודעת בבטחון כי

זה אברהם הגיע לחופש ואז היו אנשים צריכים להביט בשמחה המתחוללת

בבית זה בביתנו ב-4 לפנות בוקר.

ממני האחות,

"דונה".

בלדה לסייר

ששה על הג'יפ הם היו,

בין קני הסוף והמים.

אל תוך הלילה האפל והשחור,

פרצו גבורי סיירת שריון.

כל זה קרה בסיירת שריון,

כל זה קרה בסיירת שריון,

עם השור והרקע הירוק.

בלוריתם מתנפנפת מהרוח,

והמצב בעיניהם נראה מתוח.

אל הפשיטה בשקט יצאו,

ואל בסיסם בשקט חזרו.

כל זה קרה בסיירת שריון,

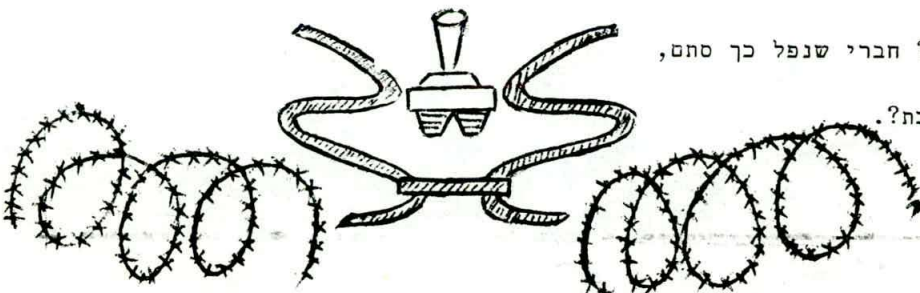
כל זה קרה בסיירת שריון,

עם השור והרקע הירוק.

זעקה מנפצת את השקט,

איה?! איה?! חברי שנפל כך סתם,

כמו עץ בשלכת?

יוסי הרוש.

בע"ה

מנשרים קלו ומאירות גברו.

אל אמונה ואין עוול צדיק וישר הוא ברוך דיין האמת.

דמותו של אברהם ז"ל.

איני יודע במה לפתוח כולי כואב ודואב השממון והבדידות שורים עלי
אכן כדאי שישרו עלי חברי היקר איננו כי לקחו ה' ממני לנצח קשה מאד
חרבן בית המקדש אך קשה שבעתיים נפילתם של צעירי ישראל אלה הפרחים
שעוד לא פרחו וכבר אינם אלה השושנים שעוד לא טעמו מטעם החיים שלא
זכו להקים משפחה בישראל וכבר קמלו ואינם על אלה אני בוכיה לבי לבי
על חלליהם מעי מעי על הרוגיהם אין לי מנחם, אבי היה חברי משך שש
שנים ולא חבר גרידא אלא אח, כן ממש אח בילינו את השנים יחד אם בלימודים
אם בחברה קורה שחברים רבים ביניהם גם לנו זה קרה אך התפייסנו במהרה
ישנם אומרים חברים שאין מתגלעים ביניהם חלוקי דעות אינם חברים מפני
שאז כל אחד מסתיר מחברו דבר מה, אבי ז"ל היה אדם הגיוני ושקול מאד
לא לחינם מכונה היה בגתתנו פילוסוף כי אכן ניסה להוכיח כל דבר
בצורה הגיונית ולא ניסה להתחמק, אבי ניסה להוכיח שאכן הוא צודק ולא
עשה זאת באמרו: "אני צודק וזה הכל" אלא התווכח וניסה להוכיח את
הצדק. ומכאן אבי שנא את אי הצדק ורדף צדק אבי, קיים את הפסוק "צדק
צדק תדדוף" במלואו אל המטח הפסוק "למען תחיה" לא התקיים בו הוא
קיים את הגורם אך לא קיבל את התמורה איזה אבסורד! אך מי אנו ומה
חיינו שנקבול נגד מעשיו של הקב"ה. "אין מי יאמר לו מה תעשה ואין
מי יאמר לו מה תפעל כי הכל מעשה ידיו".

אבי היה אדם הוגן ומעולם לא דיבר בגנותו של אדם מאחורי גבו ומאידך גיסא מעולם לא שיבח אדם בפניו אלא מאחורי גבו אבי אמר כל מה שיט לו לומר להעיר לדבר כנגד בפניו של אותו אוביקט אזכור אותך אבי כיצד לא הלבנת פניו של חבר ברבים אזכור-לך זאת שכל אימת שנזקקת להעיר לי על משגים ועל חוסר טקט מצדי עשית זאת על-ידי כך שלקחת אותי לצד והוכחתני, לא אשכח לעולם גם את עצותיך השקולות והנבונות שיעצת לי לא רק כחבר אלא כאח אוהב, כן לא אשכח כיצד שמר אבי בכל מאודו על כבודו העצמי מעולם לא הקריב אבי את כבודו העצמי על מזבח ענינים אחרים והיו אלה החשובים ביותר, אבי היה מבוגר ברוחו אדם עקשן שטאף ועשה הכל למען אידיאלים אותם כיבד אם זה היה בתחום הדת אבי היה אדם בעל אמונה חזקה בקב"ה ואם בתחום הגאווה לאומית - צ.ה.ת. במכתב אחד מני רבים ששלח אלי אבי בתקופת שרותו הצבאי מתגלית דמותו יוסי! כנראה שנכנסנו לתקופה המעידה על קשיחות רצינוצ כח סבל מאמצים והעיקר רצון אין דבר נתגבר... ישנם דברים נעלים כמו צ.ה.ל. הנותנים לך הכושר לקפוץ קדימה.

אבי ידע תמיד מתי לצחוק ומתי להתבדח לעולם לא אשכח את צחוקו העליז זה הצחוק שכשהתחיל אל הסתיים או כשהסתיים בהוצאתו מהכתה על-ידי המורה אהבתי צחוק זה שבא מתום לב מוך חדוות נעורים מתוך אהבת החיים, אבי היה אדם כשרוני מאד היו לו מגמות רבות בחיים מרכז, מורה, מדריך לגאוגרפיה, בעל מכון לצילום, צייר, ועוד. אבי ניסה להשיג הכל כנראה ידע שחיי קצרים ולא יספיק להשלים הכל.

אבי היה אדם רגשני מאד הוא לא הראה זאת אך אני ידעתי זאת היטב ופעם

הוא הבהיר זאת בעצמו באחד מסיולינו בשבת אחה"ל אמר לי: יוסי!
ראה כמה יפה היא ארצנו ואני אוהב אותה. ואל תחשוב שרק אתה אוהב את
ירושלים גם אני אוהב אותה ואולי יותר ממך אני אגור בירושלים ואפילו
אם ביתי יהיה פחוץ בסה"כ. פתגם בפרקי אבות אומר: "עז פנים לגיהנום
ובושת פנים לגן עדן", אכן אבי מובטח מקומו בגן עדן אבי היה בישן
גדול והוא כיבד מאד אנשים וחברים אבי היה אציל אביר בעל שאר רוח
והוא גילה זאת ביתר שאת בימיו האחרונים כיצד?

אבי סבל מאד בימיו האחרונים אך לא הראה זאת לאימו כדי לא לצערה
רק כאשר עמדתי לידו הוא פירק מעט את סבלו אבי סבל בשקט ולא הראה
עד כמה גדול סבלו. הכיפה, הסמל לא ירדה מראשו כל ימיו וגם כשנפטר
לא ירדה זאת מראשו.

יש לי עוד הרבה הרבה מה לכתוב אך המצע קצר מהשתרע ופשוט ידי רועדות
ולא יכולות לכתוב את כל אשר בליבי וכל אשר אני יודע אודות אבי ז"ל
חבר יקר נפל ללא עתו אני בטוח שכסא זהב מונח לו בגן עדן והוא נח
בשלוש בין כל צדיקי ישראל כשעטרת זהב מונחת על ראשו, ואסיים בדברי
תורה כיאה לחבר שנאבק על דברי תורה, רש"י אומר על חנוך: "כי איננו
כי לקחו ה'". ה' לקחו מפני שלא פגם וידע שיפגום ולכן לקחו כדי
שלא יפגום כך גם אבי ז"ל הוא לא פגם וה' לא רצה שיפגום ולכן לקחו.

ת.נ.צ.ב.ה.

צר לי עליך אחי אברהם נעמת לי מאד.

שלך לעד.

זכרך לא ימוש מנגד עיני.
חברו: יוסף בן יוסף (יוסי)

בע"ה

בן ירושלים נפל.

הסירי עדיין מעליך	נודי ירושלים
דומי ירושלים	חגרי שק
השפילי ראש	הסירי בגדי תפארתך
שחי קומה	גלי חרפתך
כי נפל בנך בקרבך	כי נפל בנך בקרבך
בנך אהובך	בנך אהובך

בושו הרי יהודה

האלמו דום

איה בנכם יקירכם

איה בן טיפוחיכם

זה שכה העריצכם

זה שהקדיש נפשו לכם

לא ישמע עוד בהרי יהודה

קול ששון וקול שמחה

קול חתן וקול כלה

קול נהי ובכי ישמע

קול מספר ותמרורים

כי נפל בן יקר לא ישוב עוד!

יוסף בן יוסף.

בע"ה

אברהם הרוש זצ"ל.

א והב שלום היית

ב ן יקר נחשבת

ר ודף צדק כונית

ה וגי דעות הערכת

מ דוברי שקר הרחקת

ה יית אגדה בחיין

ר אשון למתנדבים בחיין

ו רודות היו שאיפותיך

ש וממים חפיים ונדהמים אנו במותך.

יוסף בן יוסף.

מאת : אשר אליהו

חייל מלואים ששירת בחטיבה בתקופה לפני הפסקת האש על גדות התעלה
מעל חודש ימים,

ובכן בתקופה קצרה זו הספקתי במקצת להכיר את אבי ז"ל
פעמים רבות יצאנו לסיורים יחד, איך מלים בפי על אבי הוא קיים
את המצוות כולם, ביחוד (ואהבתה לרעך כמוך) היה מקבל את החבילות
מהמשלוח מייד נפתחו החבילות בפני החברים, ואינני יודע אם היה מספיק
לטעום מזה משהוא, אני זוכר שיצאנו אני והוא לחפס אחרי מכונית שנחקעה
אי שם בסיני היה לנו בתוך הזחלם ארגז שוקו עבורינו והוא חילק לכל מי
שראינו בדרך,

היה עניו מאוד, צדיק וישר, פעמים רבות התפללנו יחד על הזחלם
שהייתי נוהג בו וקוראים פסוקי תהילים, אני שוב זוכר שהיינו מגיעים
בסיבוב של פורט תוופיק אחד המקומות המסוכנים ביותר בתקופה ההיא
היה אומר את הפסוקים של (שיר המעלות אישא עיני אל ההרים מאין יבוא
עזרי עזרי מעם ה' וכו'),

אנו מקוים שבזכותו ובזכות אבותינו הקדושים יבגא המשיח במהרה בימינו
ולא נראה עוד אנו וכל בית ישראל אשר ראתה אמו של אבי ז"ל.
המקבל ספר זה ליד מתבקש לעשות השכבה לעלוי נשמתו של אבי בן
הגב' עליזה.

ת . נ . צ . ב . ה .